

det som et Onde, at han ikke kan faae Lov til at blive, hvor han er, saa er det jo dog indlysende, at jo mere og jo hyppigere Lovgivningen fører til Hjemsendelse, desto mindre stemmer det med Humanitetens Krav, og at jo oftere den tillader Bedkommende at blive, hvor han er, desto oftere tilfredsstiller den Humanitetens Krav. Nu kan der ikke let være Tvivl om, at jo kortere man gjør Forsørgelsesperioden, og jo lettere man overhovedet gjør det at erhverve Forsørgelsesret paa et Sted, desto sjældnere hender det, at man kommer i det Tilfælde at jage Manden bort mod hans Villie.

Seg skal tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til det, som blev ytret af den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll), forsaavidt han fravaadede den Bestemmelse i vort Endringsforslag til § 18, hvorefter kun modtagen fast Fattighjælp skal afbryde Forsørgelsen. Seg tror, at vi kunne betragte os som enige om det, at Lovens Betegnelse af, hvad der skal betragtes som fast Fattighjælp, og hvad ikke, ikke er uklar. Derimod kan man maaske paastå, at den er vilkaarlig; men derved vil jeg bede at erindre, at en Grændse inellem, hvad der er fast Fattighjælp, og hvad der er midlertidig Fattighjælp, overhovedet ikke lader sig drage uden en vis Vilkaarlighed. Naar man vil have Grændsen skarpt fastsat, kan det kun ske ved at skride til vilkaarlige Kriterier, vilkaarlige Kjendemerker. Det er jo indlysende, at jo længere Tid der gaar, siden en Person har faaet nogen Hjælp, og jo kortere Tid den Hjælp, han har nydt, har været, desto mere taler der for, ikke at betragte Understøttelsen som fast; men Bestemmelsen af den Tidsgrændse, man i den Henseende vil sætte, vil altid blive vilkaarlig. Derfor forekommer det mig, at det, at der kan anspræges besynderlige Eksempler paa, hvor lille en Forskiel der kan gjøre Udslaget, er ikke noget Devis imod det, der af os er foreslaaet; thi det hører til den Slags Ting, som altid kunne fremkomme, naar man drager en bestemt Grændse. Det er kun noget ganske Lignende, som det, at, naar en Mand, der er 24 Aar og 364 Dage, indgaar en Kontrakt, saa er den ugyldig, men naar han er 24 Aar og 366 Dage, saa er den gyldig. Disse Forskjelligheder, som man kan fremhæve som besynderlige, ere en nødvendig Følge af, at man drager en bestemt Grændse, fixerer en bestemt Grændse med Hensyn til Tiden eller paa anden Maade. Men selve Begrebet „fast Fattigunderstøttelse“ tror jeg, man ikke godt kan undvære; jeg tror i alt Fald ganske vist, at man nødig bør undvære det, fordi der dertil knytter sig mange piensynlige Fordele baade her og paa andre Steder i de følgende Dele af Loven, saa at man, selv om der er forbundet nogen Ulempe dermed, og selv om man skaber en vilkaarlig Begrebsdannelse, dog ikke bør sly det. Seg tror nu, at der her er meget væsentlige Grunde, der tale for at optage den Grund-

setning, at kun modtagen fast Fattigunderstøttelse afbryder Forsørgelsesretten. For det Første forekommer det mig, at man med Føie kan minde om, at dette er det Humaneste, det er det, som Humanitetens Krav lede hen til, idet det overhovedet maa siges at være det Humaneste mod den Trængende, at det lettes ham at erhverve Forsørgelsesret, og at han fritages for Følgen af, at han ikke anses for at have erhvervet Forsørgelsesret; nemlig Hjemsendelse. Og dernæst tror jeg ogsaa, at den Slags Kunstgreb, som bleve omtalte af den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll), ikke ville gaa saa overmaade let, som man synes at forestille sig. Det er jo ganske vist, at, som han sagde, Forsørgelseskommunen kan sørge for, at den Fattige refunderer; men dette er dog Noget, som vil være forbundet med mange Ulemper. Det er for det Første blevet paaapeget, at det for de fjernere boende Forsørgelseskommuner ikke er saa ganske let at finde og faae Die paa den Fattige og følge ham. Dernæst er det jo heller ikke saa let at kontrollere, hvad han virkelig gjør med de Penge, som saaledes overleveres ham, og som skulde være Refusion til den vedkommende Kommune; og endelig synes det mig ogsaa, at der ikke kan være Tvivl om, at denne Fremgangsmaade maa siges at være ulovlig. Thi det er jo nok sandt, at der nuomstunder gjøres forskjellige Bestræbelser for at støtte Folk i andre Kommuner, men det er jo en Ting, som ikke kan udgaa fra selve Forsørgelseskommunen, fra selve Fattigvæsenet; det har dog bestandig været anerkjendt, ogsaa gjennem den administrative Praxis, at, naar det kan oplyses, at disse Ting ere udgaede fra selve Fattigbestyrelsen, saa ere de ugyldige, og derfor kunne det Slags Kunstter ikke drives, uden at de i det Mindste i den ydre Form, efter Udsendelse, udgaa fra Andre; de maa tilsyneladende udgaa fra private Folk i Kommunen. Men, hvorom Alting er, saa forekommer det mig dog, at selv om det Slags Kunstgreb kunne drives ogsaa under denne Affattelse af Loven, saa bør man dog ikke derfor opgive en Regel, naar man finder, at den i sig selv er naturlig, hvilket den forekommer mig at være. Det forekommer mig, at ikke enhver midlertidig Hjælp skal være tilstrækkelig til at afbryde Forsørgelsesrettens Erhvervelse; det forekommer mig, at Humaniteten kræver, at den Fattige, som i en trang eller vanskelig Tid maa ty til Fattighjælp, naar han forresten derpaa kan klare sig, ikke skal have sin Forsørgelsesrets Erhvervelse afbrudt. — Svad dernæst angaar Endringsforslagene til § 25, saa tror jeg ikke, at de give mig Anledning til videre Omtale, da der ikke er fremkommet Indvendinger imod dem. Med Hensyn til Indenrigsministerens Forslag skal jeg blot bemærke, at der jo vistnok fra Udvalgets Side ikke kan være Noget til Hinder for at Ministerens Underændring vedtages; der er jo blot den Forskiel, at dette Underændringsforslag gaar ud paa